

Edita: HERMES COMUNICACIONS S.A.
President: JOAN BOSCH I ROURA.
Vicepresident: JOAN VALL I CLARA.
Consell d'Administració: ISABEL BOSCH I PI, JORDI BOSCH I ROURA, DAVID MARCA I CAÑELLAS, JOAN RIBAS I FEIXAS I ESTEVE VILANOVA I VILA.
Comissió Permanent del Consell Editorial: NARCÍS-JORDI ARAGÓ (President), JOAN BOSCH (Vicepresident 1r), JOAN VILLARROYA (Vicepresident 2n), JOAN BALLESTER, JORDI BOSCH, PEP COLLELLEDMONT, ROSA FONT, JAUME OLIVERAS, JOAN RIBAS, LLORENÇ SOLDEVILA I ESTEVE VILANOVA.
Defensor del Lector: PEP COLLELLEDMONT I OLIVA (defensor@elpunt.cat).

Directors Generals: ANNA MARIA RIBAS (Gestió) i EMILI GISPERT (Continguts).
Subdirector General de continguts: JORDI GRAU.
Directors Comercials: SANTI AMORES, EVA NEGRE i CRISTINA TAULATS.
Administració: CARMÉ BOSCH. **Compres:** LLUÍS CAMA. **Distribució:** CONCEPCIÓ CASALS. **Màrqueting:** TONI COROMINAS. **Recursos Humans:** MIQUEL FUENTES. **Finances:** MANEL GÓMEZ. **Serveis al Lector:** CARLES GRI.
Sistemes d'Informació: JOSEP MADRENAS. **Relacions Institucionals:** XAVIER PAJARES. **Comunicació:** ALBERT PARÍS. **Difusió:** EDUARD VILLACÉ.

Director: MIQUEL RIERA I PLANAS.
Subdirector: XEVI SALA.
Redactors en Cap: NARCÍS GENÍS, TURA SOLER (Societat).
Comarques Gironines: Països Catalans i Economia: ANNA PUIG; Cultura i Espectacles: XAVIER CASTILLÓN; Apunts: MONTSE MARTÍNEZ, PERE GORGOLL.
Informació General: Política: ANNA SERRANO; Europa-Món: PILAR ESTEBAN; Economia: JOAN ARMENGOL; Opinió: TONI BROSA; Societat: CARLES SABATÉ; Cultura i Espectacles: JAUME VIDAL; Comunicació: GEMMA BUSQUETS; Disseny: JORDI MOLINS; Fotografia: ANDREU PUIG; Documentació: CARMÉ TORNS; Tancament: ANTONI DALMAU; Llengua: QUIM PUIGVERT; Elpuntavui.cat: ENRIC SERRA.

CATALUNYA I EL CULTE DEL 'CARGO'

Jaume Clotet

Periodista

La transició nacional

Pocs anys després que els primers europeus establissin contacte amb les tribus melanèsies, sobretot de Papua i les illes Salomó i Vanuatu, els missioners cristians es van adonar que les creences religioses d'aquests pobles estaven experimentant un estrany canvi de comportament. No és que s'oposessin a la conversió al cristianisme; al contrari, normalment ho van fer de bon grat. Però els pastors, generalment protestants, van comprovar com, en paral·lel, s'escampava entre les poblacions nadiues un nou culte que venerava una deïtat desconeguda: el *cargo*. Practicaven aquesta creença d'amagat dels missioners, raó per la qual va costar una mica treure'n l'entrellat. Finalment, va resultar que els pobres melanesis van quedar tan astorats amb els vaixells de càrrega (i posteriorment amb els primers aeroplans) que van arribar a la conclusió que eren enviaments divins per fer-los la vida més fàcil. Quan arribava un *cargo* (nom anglès que fa referència al transport de càrrega) sempre duia coses bones: roba, aliments en conserva, eines, combustible o medicines, i ells només havien de portar-se bé a ulls dels missioners per tenir-hi accés.

SALVANT LES DISTÀNCIES geogràfiques, temporals i culturals, el culte del *cargo* ens permet fer una metàfora hiper-

bòlica per il·lustrar la nostra situació actual. Hi hagué un temps en què els catalans, com les tribus melanèsies, no teníem necessitat de crear cap nou culte perquè forjàvem els nostres destins. Arribà un dia, però, que algú ens va ensarronar i vam perdre els nostres referents. Ens vam embadalir. Ja no miràvem mar enllà, sinó terra endins. Vam girar els ulls de Neopàtria cap a Madrid.

PER AIXÒ, QUAN ESCOLTO un conseller reclamant el corredor mediterrani; o un altre conseller exigint tots els papers de Salamanca; o un tercer conseller demanant determinats fons de competitivitat; o fins i tot un president de la Generalitat reivindicant un nou pacte fiscal, no puc evitar pensar que els catalans vivim immersos en una nova modalitat del culte del *cargo*, en el qual el *cargo* ha estat substituït per un ens gasós i immaterial anomenat Madrid. També ho penso quan sento

Hem oblidat que, a les golfes i coberta amb un llençol, encara hi tenim la que fou la nostra pròpia taula

parlar de grups parlamentaris propis al Congrés o quan veig algun dirigent polític que es deleix per ser ministre. Tres segles de sobirania robada ens han convertit en un país dependent, en una nació que demana, en un poble que frisa per ser a la taula dels convidats. Hem oblidat que, a les golfes i coberta amb un llençol, encara hi tenim la que fou la nostra pròpia taula.

ÉS PER AIXÒ QUE CAL CELEBRAR la fatiga que Artur Mas diu patir de resultes d'aquesta situació. El president de la Generalitat ha dit que cal girar la mirada cap a una nova "transició nacional". És sabut que Artur Mas no és un sobiranista de primera hora. És un convers, i ja se sap quina és la força de la fe dels conversos. Abans es deia que la sobirania l'aconseguiria un fill de la immigració espanyola. Ja hem vist que això és poc probable. Si els seus l'empenyen, potser qui estriparà la baralla serà un fill de la classe desideologitzada dels barris alts de Barcelona.

Fa moltes dècades que els melanesis de Papua, les Salomó i Vanuatu van capir que les falses creences són un miratge. Per això van abandonar el culte del *cargo* i es van dedicar a aconseguir per si mateixos allò que volien. Van descobrir que el veritable *cargo* era la seva pròpia capacitat de crear i que esperar asseguts els regals divins no duia enlloc.

EDITORIAL

Caos i perplexitat a Londres

L'onada desbordada de violència que des del cap de setmana assola la ciutat de Londres de manera brutal, amb ramificacions en altres importants localitats angleses, ha paralitzat la respiració d'una societat britànica que mira amb perplexitat com la seva capital crema sense cap motiu aparent que fes previsible una escalada de desraó tan desafortada. No hi ha dubte que res, ni cap causa, no justifica l'actuació dels violents. I tenen raó les autoritats quan es refereixen als autors dels avalots, els disturbis i les destrosses com a simples delinqüents comuns. Perquè si no ho eren fins ara, la seva actuació purament i simplement nihilista els ha definit.

Probablement els sociòlegs i els analistes polítics tindran feina per analitzar què ha passat perquè s'hagi desencadenat la barbàrie. Segurament es trobaran causes que van més enllà de la superfície, del cas puntual de la mort d'un jove a mans de la policia de Tottenham, sinó que estan arrelades en unes complexes relacions socials i en una situació econòmica preocupant de bona part de la ciutadania britànica. Però en una societat democràtica no es pot justificar de cap manera el recurs al salvatgisme i al desordre públic, una revolta que es gira contra la pròpia societat perquè acaba perjudicant la gent del carrer. Londres és aquest dies el mirall de les contradiccions d'Europa, de la societat occidental. Però les seves autoritats han de garantir que també sigui un model, com sempre ha estat la Gran Bretanya, que les reivindicacions socials perden tota legitimitat sota l'explosió simple de la ràbia i que només amb les armes de la democràcia i el diàleg es pot canalitzar el descontentament. Europa es juga el futur a Londres.

LA PUNXA D'EN JAP

Joan Antoni Poch

